

Kỷ niệm về một bài hát với nhạc sĩ Văn Phụng - Bạch Cúc



Bạch Cúc

Nói về nhạc sĩ Văn Phụng, trong chúng ta ai cũng biết về ông ít nhiều, nhưng với riêng tôi đã ghi dấu trong lòng mình qua bao tháng ngày với một kỷ niệm, một bài ca của ông mà đã một thời tôi yêu thích nhất cho đến mãi bây giờ.

Kỷ niệm về một bài hát với nhạc sĩ Văn Phụng đã có trong thời gian ấy, mà mãi đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rất rõ về ông qua cặp mắt kiếng cận thị trên gương mặt cùng mái tóc của gần hai mươi năm về trước nhuộm màu muối tiêu cùng với một nụ cười đầy dí dỏm trên khuôn mặt phúc hậu...

Thời gian đã qua đi, khi mà con người biết yêu âm nhạc như tôi rất thích làm thơ và ca hát. Tôi biết ông trong một dịp tình cờ ở nhà nhạc sĩ Nhật Bằng. Thời gian đó mọi người chưa hát trong máy karaoke, nhưng lại có phong trào hát nhạc sống để thu vào cassette. Tôi thường hay đến chơi nhà nhạc sĩ Nhật Bằng để nhờ ông tập hát. Tôi được biết nhạc sĩ Văn Phụng nơi ấy, và ông có hẹn với tôi rằng nếu có một ngày nào đó đến nhà ông sẽ đệm đàn và thu hát.

Tôi còn nhớ một buổi chiều cuối Thu năm ấy, bầu trời có mây xám giăng đầy, có khí trời lành lạnh...tôi vội vàng lái xe đến tìm nhà ông và trong lòng dâng lên một nỗi hân hoan vì biết mình chút nữa đây sẽ được một nhạc sĩ nổi tiếng đánh đàn và thu tiếng hát. Gặp ông trong nhà, tay bắt mặt mừng, ông vui vẻ hỏi tôi đã sẵn sàng thu âm và ngồi vào cây đàn piano đặt trong phòng khách. Tôi hơi ngại ngùng và lo lắng vì biết mình hát chưa vững được bài ca của ông và có bao giờ mình được thu âm trực tiếp với ông như thế, và đây cũng là một bài hát đầu tiên được thu trong đời. Bao nhiêu nỗi lo âu bao quanh trong căn phòng vắng lặng...

Thế rồi tiếng nhạc từ cây đàn piano trôi lên, ông khom lưng xuống gần với cây đàn hơn và dạo thử vài nốt nhạc. Tôi vẫn còn đang chờ đợi lời ông nói để sẵn sàng cho một công việc mà tôi cho đó là hệ trọng. Tay tôi không cầm vững bài nhạc, lòng tôi thấy hồi hộp và hình như tôi đang nghe rõ tiếng nhịp tim mình đập to hơn tiếng kim đồng hồ trên tường. Tôi giật mình khi ông quay lại và hỏi tôi về tên bài hát. Tôi trả lời khe khẽ tên bài *Nỗi Buồn* của ông và tưởng chừng như mình đang đối diện với ông thầy trong lớp học khi đang chuẩn bị trả bài.

Tiếng nhạc phát ra từ cây đàn đã làm cho lòng tôi bớt lo âu, tôi băng khuâng xem lại bài nhạc và ráng nhớ lấy cái tông mà nhạc sĩ Nhật Bằng đã tập cho tôi tuần trước, miệng ca lên âm thanh nho nhỏ theo với tiếng dạo đàn của ông.

Tôi giật mình đánh thót khi nghe ông bảo sẵn sàng hát nghe cháu, tiếng dạo đàn vẫn tiếp tục vắng vắng bên tai mà hình như bàn tay tôi đang rung động theo từng âm thanh tiếng nhạc. Ông say sưa đàn và tôi say sưa hát, sau một lát dạo sơ với đàn ông bảo tôi bắt đầu thu vào máy cassette. Thế rồi tôi bắt đầu cố gắng hát, tôi không dám thở mạnh, không dám nhìn bác Văn Phụng mà chỉ nhìn vào bản nhạc chỉ sự

mình đọc nhầm chữ thì bác sẽ biết ngay. Cuối cùng tôi đã hát xong khi tiếng đàn của bác cũng chấm dứt chậm chậm lại. Tôi thở phào nhẹ nhõm, mỉm một nụ cười tươi nhìn bác hỏi ý, như đọc được ý nghĩ này của tôi, bác nhẹ tay tắt máy ngoài cổ nhìn tôi và cho biết là bác sẽ cho tôi nghe lại bài hát này. Tiếng lách cách mở máy của bác đã làm cho tôi định tâm ngồi yên và lắng nghe tiếng hát của mình và tiếng đàn của bác vừa rồi. Bác gục gặt đầu trong khi nghe lại, thỉnh thoảng nhìn tôi cho điều đặc ý lắm, tôi yên chí ngồi im và thưởng thức cái công trình vĩ đại của mình vừa qua mà lòng hân hoan vô tả...Tôi ước mong phải chỉ cái công trình này mà được hằng trăm người thưởng thức thì tôi hãnh diện biết chừng nào rồi, thế nhưng chỉ có bác và tôi thôi.

Tôi quay lại nhìn phía cây đàn trong lúc bác vẫn còn loay hoay bên cái máy và nói bác làm sao nhớ thu lại cho cháu bài này nhé. Bác gật gù cười thành tiếng và dường như không quan tâm đến lời yêu cầu của tôi bác thông thả ngồi lại cái ghế bên chiếc đàn piano và nói to rằng: “Cháu hát bài này “đạt” lắm, Nghe giống như ca sĩ hát đấy. Nhưng để Bác phải nghe lại nhiều lần để biết cháu hát có diễn đạt được lời của Bác không nhé”. Tôi sung sướng ngồi suy nghĩ mông lung và hy vọng một ngày nào đó tôi sẽ trở thành ca sĩ, bởi tôi đang được nhạc sĩ chấm điểm đầu rồi mà. Tôi vội vàng trả lời ngay mà không kịp suy nghĩ: “Bác ơi, sao cháu nghe lại mà cháu không tin vì không giống giọng của mình hở Bác? Hay cái máy của Bác bị lệch lạc mà đổi giọng của cháu ấy chứ?” Bác trả lời: “Thế à! giọng cháu vào máy thấy hay hơn đấy!” Tôi cười xòa cho cái điều Bác nói sao trúng thế, dĩ nhiên tôi tin lời Bác nói vì Bác là nhạc sĩ của bài hát này, mà tôi là người chưa từng được hát với một nhạc sĩ nghe giọng của mình. Tôi miên man thắm nghĩ trong nỗi vui mừng lẫn nỗi âu lo bởi lẽ tôi không tin mình đã hát xong bài hát này mà mình có thể hát được như lời Bác nói. Tôi cảm ơn Bác và biết ơn Bác rất nhiều đã bỏ thì giờ ngồi cố tâm đệm đàn cho tôi, và tôi cũng không quên nhắc Bác để xin lại bài hát tôi vừa thu. Bác gật đầu mỉm cười và hứa sẽ tặng cho tôi.

Sau buổi thu bài hát *Nỗi Buồn* với nhạc sĩ Văn Phụng xong tôi ra về lòng cảm thấy hân hoan phấn khởi, vì đây là lần đầu tiên tôi được thu nhạc mà lại do chính tác giả bài hát đệm đàn cho tôi. Tôi không quên được nụ cười hóm hỉnh của Bác và những câu nói khôi hài. Thế rồi, ngày tháng trôi qua, tôi đã quên đi bài hát đầu tiên mà Bác đã hứa thu lại cho tôi, và tôi cũng đã quên đi bài *Nỗi Buồn* vì tôi ít khi có dịp gặp Bác sau thời gian tôi bắt đầu lập gia đình, tôi không còn nhớ đến ca hát nữa, mà trước mặt tôi là một con đường đang chờ đợi những niềm vui mới, những điều cần phải làm trong cuộc sống. Thế là tôi đã không còn dịp ca hát sau bao nhiêu năm dài. Tôi không trở thành ca sĩ như lời xưa Bác đã nói.

Rồi một chiều cuối Thu đã gần mười năm qua, trên bầu trời có mây xám giăng đầy, khí trời lạnh lạnh tôi đọc một tin rất buồn trong một tờ báo Việt báo tin Bác vừa mới qua đời, Bác đã ra đi, mà tôi tin Bác đã về bên kia thế giới, bên nước Chúa bình an...Tôi cảm thấy lòng mình chợt buồn vì từ nay tôi sẽ không còn dịp nào để được Bác đệm cho một bài hát khác.

Tôi nghĩ rằng Bác đã mang theo “Tiếng hát với cung đàn...” của mình, nhưng không biết Bác có mang theo bài nhạc *Nỗi Buồn* mà Bác đã đệm cho tôi không? Đến giờ này tôi vẫn chưa nhận được cái cassette với bài hát mà Bác đã đệm và thu cho tôi hơn hai mươi năm về trước...

Tôi xin gửi tặng Bác bài *Nỗi Buồn* hôm nay Bác nhé! Một vài dòng tâm sự với Bác cũng trong một chiều cuối Thu, trên bầu trời có mây xám giăng đầy, và khí trời lạnh lạnh. Tôi vừa chợt nghe tiếng chim hót ngoài song cửa đầu đây đang ray rứt giống như bài ca cũ năm xưa...

Bạch Cúc

Virginia, cuối Thu 2009